

Поставихъ името си врѣхъ червенитъ кориички
Съ които е облѣчена горката тѣзи Сбирка . . .

Забѣл. — Туй стихотворение — quasi una fantasia — нема да бѣде, увѣрени сме, злѣ претѣлкувано; това е проста една приказка, една юмористическа басничка, съвършено незлобива. —

X.

Българский Фаустъ.

Ex oriente lux! . .

Сѣ наш'тъ Българи сж пакъ по хитри, по разумни
Отъ всичкитъ народности на земната повърхность! . .
Тѣзъ думици, читателю, ще ви се видѣтъ чудни, —
Но тѣй е! . . На Минерва ний въздали бихме мждрость!

Нашъ еднородецъ нѣкой, вѣщъ като дванайсетъ попа,
Потхнжлъ въ книги до уши, новъ Архимедъ, живъ рѣчникъ,
Но бѣденъ, зимъ безъ кожухъ и лѣтъ безъ слѣнечникъ,
Одрипанъ като Вѣчний Жидъ и мръсенъ като гропа,

Подиръ безплодни опити богатство да достигне,
Рѣшилъ съ пѣкълеский главатаръ да влѣзе въ съглашенъе . .
И ето, Дявола дошелъ: „— Що искашъ, господине? —“

„—Злато!..“ — „Но ти душата си ще предадешъ на мене...“
.... Тогазъ лукавий Фаустъ нашъ, — кипѣлъ и врѣлъ въ
измами, —

Отвърнжлъ: — „Друже мой, вземи душата на жена ми!“

XI.

Аутопсия

на

една душа

Свърши ли вече, Господи,
има ли още нѣщо да ми отнемешъ?

A. Descamps.

О тъмнини, безсмысленъ снъ, на злото зло, измама,
Химера, димъ разсѣянъ въредъ по земнитъ полета! . . .